

Marek
Technik

**me
lan
cho
lie**

argo

Marek
Technik

**me
lan
cho
lie**

Odpovědná redaktorka Martina Mašínová.
Jazyková redakce Šárka Jančíková.
Korektury Ludmila Böhmová.
Obálku s použitím obrazu Siegfrieda Herze
a grafickou úpravu navrhl Luboš Drtina.
Sazba písmem Carot /STF/ Luboš Drtina.
Technický redaktor Milan Dorazil.
Vydalo nakladatelství Argo,
Miličova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2025 jako svou 5974. publikaci.
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.
První vydání.

ISBN 978-80-257-4872-5

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod
KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383
e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském
internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Část I.

Pláž

„Kde ještě před nedávnm zpívali při rozbřesku ptáci tak hlasitě, že bylo nutné zavírat v ložnici okna, kde dopoledne stoupali nad polem skřivani a za večerních hodin zaslechl člověk občas dokonce z houští slavíka, se teď neozvala jediná známka života.“

W. G. Sebald: *Saturnovy prstence*

„... když pak šli znovu tančit, zeptal se jí, teď však s opilou uštěpačností: ‚*Melissa, Comment vous défendez-vous contre la solitude?*‘ Její odpověď ho z jakéhosi podivného důvodu zasáhla do srdce. Podívala se na něho pohledem plným upřímnosti, za kterou stála léta zkušeností, a odpověděla mu tiše: ‚*Monsieur, je suis devenue la solitude même.*‘“*

Lawrence Durrell: *Alexandrijský kvartet*

* Melisso, jak se bráníte proti samotě? – Pane, já jsem se sama proměnila v samotu. (fr.)

1. SAN: Show Me Up

Zelená je zelenější, modrá je modřejší a červená nadpozemsky září karmínovým odstínem. S vybledlým světem vůkol se to vůbec nedá srovnávat. Filtr je prostě filtr.

Sisi zálibně hledí na esteticky vyhezkáný plakát pro představení *Neustoupíš dvakrát do téže řeky* divadla Monáda, jehož barevná expresivita i tematické ladění jí připomenou Millaisovu *Ofélii*. Jistá analogie mezi plakátem na fyzické divadlo, za nímž stojí vycházející hvězda alternativní divadelní scény Adrian Šmíd, a obrazem anglického preraphaelity bude zřejmě záměrná – ona v tom však vidí ještě víc: figura v řece jí asociuje Degasovy baletky. Sisi má smysl pro hezké věci a její obrazotvornost taví a fúzuje jedna dvě. Odjakživa měla ráda umění a taky se celkem slušně vyzná – nejspíš i díky starostlivé průpravě, jaké se jí dostalo ze strany milujícího otce, velkého ctitele kulturních kánonů.

Na plakátě je upravená fotografie s mladou štíhlou dívkou se světlými vlasy staženými do drdůlku v postoji baletky v drobném úklonu. Její bosé nohy se noří do potoka; pohled směřuje kamsi ke špičce pravého chodidla, jako by ve vodě zahlédla něco pozoruhodného. Levou rukou se opírá v bok, zatímco pravou nataženým ukazováčkem míří k hladině a už už se zkoumavě dotýká svého odrazu. Hladina potůčku jí sahá do půli lýtek, přičemž částečně polarizovaný odraz její sklánějící se postavy se prolíná se strukturou oblázků a řasnatých cancourků na dně.

Specifická tvář strhává pozornost, přičemž z celkového postoje a náznaku nakrčeného čela lze soudit na vážné a soustředěné zaujetí – vlastním obrazem, nebo čímsi neviditelným pod hladinou. Trávou porostlý svah vystupuje prudce vzhůru; nahoře lze rozeznat bahnitý pás, který utíná betonem zpevněný břeh. Pár metrů za útlými zády proti směru toku lze také spatřit strohý dopravní most, jeho konstrukce však uniká mimo zachycený výsek. Jakmile se Oko pozorovatele odpoutá od dívky, která jej zaujme půvabnou konstelací svých gest i přirozenou krásou mládí, všimne si, že okraje potoka lemuje drobné civilizační ztráty ve formě odpadků, jejichž tvarosloví postupně přijímá okolní přírodní styl. Kus železa trčí u břehu jako větev, igelitová taška jej omotává jako lesklá bílá chaluha a několik předmětů ve tvaru plechovek tvoří spolu s plovákoidními petkami květenu neživých leknínů. Dívka má na sobě jednoduché, karmínově červené šaty nad kolena a v celkovém kontextu městské periferie vlastně působí zcela nemístně. Efekt podpořený filtrem dráždivě zdůrazněné barevnosti vyvolává zvědavost a spolu s tematickými náznaky druhého plánu (křehkost vs. hrubost, příroda vs. civilizace, mládí vs. smrt a rozpad forem) docela správně naplňuje tvůrčí zadání. Nade vším se jako baldachýn rozprostírá nepřírozeně modrá obloha bez mraků, jejíž sytý odstín působí, jako by se na scénu chystal vstoupit brzký soumrak.

Dívka na divadelním plakátě je Sisi.

Sisi si vybaví martyrium focení, které zabralo prakticky celý den a kvůli němuž se nastydla, neboť v chladné vodě místního potoka musela setrvat nekonečně protahovanou dobu. Původní nápad byl, že se nechá *ofelizovat* a do vody se ponoří celá – s tím Sisi ovšem nesouhlasila, respektive si v takovém případě nebojácně řekla o mnohem větší částku, takže se nakonec ofelizovaly pouze její nohy. S výsledkem je nicméně spokojena. Kdo

by to do toho nerudného fotografa s masivní horní zubovinou řekl, že se mu to tak pěkně vyvede. Sisi se na plakátě sama sobě líbí a je zpětně na svou výdrž profesionálky patřičně hrdá. Ze vzpomínkového zasnění ji vytrhne odraz na skle – muž, který jí stojí za zády, si střídavě prohlíží plakát a její živou siluetu, jež se vynořuje v reflexivním kontrastu divadelní výlohy. Sisi napadne, zda muž za jejími zády poznal, že ta dívka na plakátě je ona, a i kdyby ne, zda se mu alespoň líbí. Srovnává je? Tedy ji skutečnou a ji coby model dramatické myšlenky? Nemůže dost dobře ztotožnit jejich tváře a porovnávat může jen na základě zbylých tělesných tvarů. Sisi má dnes na sobě stříhově podobné šaty jako při focení, jenže jsou černé s bílým límečkem, takže vizuální efekt je docela jiný.

Chvilí přemýšlí, zda se na muže, jehož obličej v odraze také vidí jen velmi nezřetelně, otočí a usměje. Pak si vzpomene, co všechno ještě dneska chtěla vyřídit, vzpomene si na svoji *nepřítjemnost* a ztratí náladu na nevinný flirt. Navíc by se člověk neměl tak snadno poddávat. Vlastně kdo ví, zda si ji muž za jejími zády vůbec objektivizuje – možná ho jen zajímá program divadla. Takže se raději sebere a jde si po svých. Na muže se ani nepodívá, protože zase tak zvědavá přece jen není.

Objektivizace – takto vztahování vlastní touhy s oblibou se-beironicky pojmenovává Matouš. Přes obvyklou nadsázku svým slovníkem do věci vnáší nádech technických pojmů a funkčních, nebo spíš funkcionálních vztahů – v nichž si ostatně tolik libuje.

Zastaví se, aby si v hlavě srovnala, v jakém sledu se vypořádá s úkoly na dnešní den – nakoupit něco k večeři, pak do drogerky, a především skočit do lékárny. Dobrá – drogerka je za rohem a po cestě si ve WoGo's bistru koupí salát. Sisi si do uší zasune bezdrátové bílé špunty, které svým trnovitým zakončením zbytečně simulují výstupky pro drát – vlastně podobně, jako když

se první automobily kdysi nedokázaly vzdát své směšné kočárovitosti, protože fantazie konstruktérů byla příliš zaslepená starými zvyky, vzpomene si na nedávnou návštěvu v technickém muzeu, kde byla právě s Matoušem a která představuje další *čerstvý zážitek k napojení*. Pohladí dotykový displej, jako by kreslila na zamlžené sklo pivní čárku – v hlavě se rozezní melodie a Sisi se ponoří do svého náladového zvukového designu.

Svět kolem ní hned vypadá veseleji. Nebo je spíš dynamičtější? Živější? To je jedno, hlavně že se jí líbí, pomyslí si a sladí krok do lážoplážové dreampopového tempa. Výřez obrazu se posouvá stejnou rychlostí, takže Oko pozorovatele vidí míhající se výlohy dva metry před ní i za ní a kráčející postava Sisi v centrální kompozici předvádí svůj charakteristicky vzpřímený, pružně zteplý krok – ani příliš pod kontrolou, ani příliš uvolněný, spíš tak něco mezi –, profesionálně prohnutá šije, pohled kamsi do ztracena, do vzrušeného nekonečna ulice. Její chodidlo v krajní poloze každého kroku při odrazu svírá s rovinou chodníku téměř kolmý úhel; pohupující se hřívá vlasů kreslí na bokorys záběru drobné vlnky a v rytmické shodě nenuceně kmitající paže v pozorovateli bůhvíproč vykreslují představu letního pobřeží s pískem, lehátky a slunečníky. Dívka přitom rozhodně nejde po pláži; jedná se o frekventovanou ulici v centru města. Okna a dveře, průčelí výloh obchodů, kaváren a restaurací postupují v pozadí záběru jako zpomalená barevná políčka. Nebo jako nekonečný ubíhající pás kulisy, připevněný na obří divadelní točnu.

Normálně si poslední dobou pouští playlisty, které jí připravil Matouš. Dnes ale ne – dnes má náladu na hudbu, která je její – kterou zná dlouho, kterou už slyšela mnohokrát a kterou má prostě ráda. Mixy, které jí připravuje Matouš, jsou skvělé, řekla by. Vždycky v nich narazí na spoustu úžasných věcí, které nikdy neslyšela, a některé si pak zamiluje. Kdyby nepoznala Matouše,

asi by si pouštěla stále dokola to, co si oblíbila, a spousta hudby by ji prostě minula. A to je přitom Matouš starší o deset let a ona by měla být ta, kdo je z nich dvou víc fresh. Znamená to snad, že se Sisi o svět sama od sebe dost nezajímá? Tvrdit něco takového by bylo přehnané; koneckonců na to je příliš mladá – nepotřebuje se o svět neuroticky zajímat, protože svět se až příliš neuroticky zajímá o ni. I Matouš se o ni zajímá s marně potlačovanou palčivostí (jak jinak). Jenže Matouš je přece jen jiný než ostatní (jak jinak).

Sisi se zastaví před zebrou, rozhlédne se, a protože blížící se automobil je ještě docela daleko, krosne vozovku na červenou přesně ve chvíli, kdy jí v uších spustí *Don't Stop* od Annie. Není žádná velká rebelantka, ale občas v sobě najde určitý entuziasmus – drobný anarchistický spirit, jako by jí do hlavy vstoupilo nějaké její drsnější já. Sisi napadne, jestli za to jednoduše nemůže hudba – dokáže se na její emoci naladit až příliš snadno, jako by s rytmickým pohybem vstoupila do nové role. Annie má ráda. Stejně jako jiné zpěvačky podobně zasněného ražení: FKA twigs, Cashmere Cat, Billie Eilish, ale i některé starší, které si pouštějí oba: ChrystaBell, Grimes, Lana del Rey, CocoRosie nebo Alison Goldfrapp. Ovšem co jsou ti dva spolu, považuje za nejoblíbenější to, co prostě Matouš nezná, či doposud neznal – má pak pocit, že je to víc její, a že je tedy při poslouchání víc sama sebou.

Je starší o deset let, a i když se zdá, že toho ví tolik, jeho osobní libůstky a fascinace jsou do značné míry historické záležitosti natahované přítomností vlastního bytí a Sisina hudební současnost mu v mysli neulpívá zdaleka tolik jako Sisi samotná. Přinejmenším v tomto je Matouš stejný jako většina ostatních. Rozhodně ovšem dokáže ohromit, zvláště když má tu svou mírně namistrovanou náladu. Občas hrají takovou hru. Matouš třeba z ničeho nic napůl z legrace prohlásí:

„Ostatně soudím, že co se týče hudby, znám úplně všechno. *Vy mladí* mě nemáte absolutně čím překvapit...“ zdůrazní věkovou propast v roztomile škádlivé a zároveň trapácky podvratné sebeironii. Sisi má tohle jeho kantorské divadýlko ráda, protože jí něčím evokuje dětství. V takových chvílích se zašklebí, a jelikož ráda flirtuje, prohlásí:

„To určitě, si moc věříš. Neznáš všechno ani náhodou. Neznáš ani půlku. Ani desetinu. *Ani setinu.*“

„Setinu čeho?“

„Setinu *ničeho.*“

„Pokud existuje cokoli, co alespoň trochu stojí za to, znám to...“

„*Prove it!*“ vykřikne světácky Sisi a sedne si Matoušovi na klín.

„*Try me!*“ odrazí výzvu Matouš a pokusí se o nezávazně magnetický chvat na stylistickém pomezí televizních vztahových sitcomů a lehké pornografie.

Sisi se pak s předstíranou rázností vymaní ze stejně předstíraně nekompromisní chobotnice Matoušových rukou a začne vzdorovitě vyjmenovávat všechny méně otřepané zpěvačky a kapely, které si jen dokáže v rozčeřeně mysli na první dobrou vybavit. Tak takhle to u nich obvykle chodí – typická láskovací paráda, jakou si užívá ten, kdo hodlá mít jedinečné pro sebe a zároveň obecné se všemi.

Bohužel pro Sisi to Matouš většinou opravdu dává. Nebo bohudík – jak se to vezme. Matouš Sisi ve všem fascinuje – tedy téměř ve všem: má přehled, je chytrý, sebevědomý, dokáže ji rozesmát... Tak to alespoň Sisi připadá. Tedy *samozřejmě* – za tu nepřilíš dlouhou dobu, co jsou spolu. Což prakticky znamená od toho focení v potoce. Ano, je to tak – ten zubatý fotograf, co ji tak hezky zachytil pro onen divadelní plakát, to je Matouš. Nejprve se jí zdál protivný a zbytečně nadutý, nehledě na tu jeho

vystoupou čelist, která Sisi přišla poněkud opičí, pak však pod sporně vábivou slupkou odhalila milováníhodné jádro. Nebo spíš: Matouš se na večírku po focení velmi činil, aby jí jeho lepší lidské kvality rozhodně neunikly.

Sisi už dávno přišla na to, že někteří muži, kteří po ní touží, ale netroufají si, svoje malé zoufalství skrývají za pohrdavou aroganci. Jistě, pak jsou tady ti, co si troufají – takoví nakonec často nejsou o nic lepší, spíš naopak. První skupinu ovládá přebytek komplexů, druhou přebytek sebevědomí. Co tedy fotograf Matouš – kam by taxonomicky umístila tuhle *unikátní osobnost*?

Matouš nakonec ukázal, že si taky troufá – prý to zpočátku byla taková jeho strategie, jak naoko odepřít pozornost, na niž je tak krásná dívka jako Sisi určitě až příliš zvyklá, a tím jaksi zvýšit svoji prestiž a zajímavost a osobní integritu. Tuhle pickupovací taktiku sám od sebe identifikoval během jednoho euforického sobotního odpoledne, když to zase jednou nevydržel a rafinovaně propojil domnělou upřímnost sebenáhledu s nepokrytou chlubitostí. Sisi ho v tom nechala, ačkoli si byla jistá, že na ni zapůsobil teprve tím, když si s ní normálně povídal. Jeho drsnácky mlčenlivá maska chladné technické odbornosti ji zaujala asi stejně jako nasraně naškrobený výraz vrátného v její agentuře – čili *jakože vůbec*. Když večer postoupil a rozproudil se nezávazný rozhovor, Sisi na jeho masivní čelist přinejmenším deset minut nedokázala přestat zírat – nakonec vlezlou otázku ohledně toho, jestli se jí *tohle* opravdu líbí, odložila ad acta a své parciální fascinaci se prostě oddala.

I když si to vědomě nepřiznala, v něčem jí připomínal jejího otce. Sama o tom ovšem uvažovala méně problematicky: měla chytré muže ráda, protože tím naplňovali její ideál kalokagathie, jenž jí v mysli vězel od doby dobrovolného šprtání trivií ze starořecké kultury. Jako dítě se stala obětí Eduarda Petišky: otec

jí před spaním předčítal ze *Starých řeckých bájí a pověstí* a bohové a bohyně a héroové a jejich proměny a vzájemné techtle se jí ukrádali do snů a kladli na ni specifické nároky. Brzy měla své oblíbence a oblíbenkyně, s nimiž se tu a tam dokázala ztožnit – na vrchol popularity vystoupal Apollón. Jako *zářící bůh* má blízko k umění a múzám, kterým Sisi vždycky fandila, a také s ní rezonovala slunečná podstata, o níž se domnívala, že patří jim oběma. Původně měla nápad, že si někam nechá vytetovat profil Apollónovy hlavy ve vavřínovém kruhu. Na vnitřní straně pravého předloktí už měla nádherně vyvedenou trojbarevnou karamelku, která byla příkladnou aluzí jejího jména. Po karamelce přišly na řadu ještě další dvě drobnůstky – tvůrčí indexy její formativní biografie: Audrey Hepburn ze *Snídaně u Tiffanyho* na pravém boku – v místě, které je obvykle těsně pod páskem podprsenky. A stylově vyvedený bílý králík na kotníku pravé nohy, který vypadá jako z dřevorytu od Dürera, kolem něhož se obtáčí stužka se sdělením: *And when they catch you, they will kill you. But first they must catch you.* Sisi měla tetování ráda. Problém byl ovšem v tom, že coby začínající modelka s jistými ambicemi si přece jen nemohla dovolit to, co její vrstevnice – rozhodně tedy ne v takové míře, aby byla tatuáž příliš viditelná. Věděla, že zákazníci modelingových agentur s vcelku konzervativním mindsetem by na ni pohlíželi skrz prsty, a ona si nehodlá zbytečně komplikovat slibně se rozvíjející kariéru. Takže pouze *drobnosti* a *ne moc vidět* a hlavně *šetřit místem*. Na Apollóna si zatím nechala zajít chuť. I tak ovšem plánovala, že přinejmenším její levá paže ještě jeden formativní index snese – až přijde ten správný čas.

Jistě, mužský ideál neimplikuje pouze ctnostná psyché, ale také krásná fysis. Matouš nebyl žádný sportovec, byl ale poměrně vysoký, štíhlý a jeho přirozeně šlachovitá muskulatura

působila docela souměrně. I jeho nepřehlédnutelná čelist jí na konec přišla sexy – mužná, když byl vážný, dráždivá, když se smál a cenil na ni svá bílá zubiska. Co všechno nakonec člověku nepřijde pěkné...

V jeho bytě, kde skončili ještě *ten večer*, si zaujatě prohlížela rozměrnou, technicistně minimalistickou knihovnu zabírající jednu stěnu dlouhé chodby a další celou stěnu obytné místnosti – od podlahy až ke stropu do výše 3 m. Dokonce k ní měl i knihovnický žebřík, který jí přišel natolik roztomilý a po všech stránkách skvělý, že by se s ním tu noc byla vyspala už jenom kvůli němu. Vždycky si představovala, že lidé, kteří mají doma knihovni žebřík, musí být na vysoké kulturní úrovni, a *uysoká kulturní úroveň* jí toho dne z nějakého důvodu připadala vzrušující – alespoň v určité konfiguraci *věcí a citů*. Matouš se každopádně rychle předvedl jako *docela vtipný*, o něco později *velmi vtipný* a ještě o něco později jako *mile upřímný* a *citlivě pozorný* protějšek.

Když jí bylo šest, otec ji vzal do hlavního oddělení vědecké knihovny, kde celý život pracoval (a stále ještě pracuje), a ukázal jí prostor s tisíci knihami a několika žebříky, což záhy okomentoval slovy: „Zde se, Sisinko, nachází veškerá moudrost světa.“

„A tys je všechny přečetl, tati?“ zeptala se Sisinka, oči navrch hlavy.

„Chachá, to víš, Sisinko, že přečetl. Vždyť víš, že táta zná všechno na světě.“

„Úplně všechny?“

„No, skoro všechny...“

„Skoro?“

Tahle scéna se jí vybavila někdy krátce po půlnoci, když byl jejich první privátní večer těsně za svým rétorickým zenitem, nálada byla doposud na vrcholu a ve chvílce rozpačitého zmlknutí

hledali shodu v návaznosti další fáze. Divnou vzpomínku zaplašila tím, že si nalila další skleničku bílého, kterou už ovšem nemusela dopíjet.

Oko pozorovatele švenkne nad markýzy obchodů a restaurací jako splašený dron. Výřez záběru teď polyká celou křižovatku – Sisi se však ani při takové změně poměrů rozhodně neztratí. Mezi ostatními je vždy dobře rozeznatelná. Otáčí se za ní konečkonců nejenom samotné Oko, ale také kolem 70 % kolemjdoucích; 26 % žen, 38 % mužů a 65 % dětí bez ohledu na pohlaví se ohlíží nepokrytě; dalších 35 % žen, 45 % mužů a 2 % dětí tak, aby to jakože nebylo poznat (je ovšem také možné, že část z domněle zainteresovaných se pouze rozhlíží, aby se zorientovala v dopravní situaci – křižovatka je v tuto denní dobu přece jen relativně frekventovaná a v bezprostřední blízkosti se vyskytuje několik rodin s dětmi). Každopádně je středa, pouliční digitální hodiny ukazují 11:40 a je léto.

Tramvaj zlostně zazvoní a Sisi už to doklusá až ke vstupu do drogerie. Má dnes na sobě navzdory horku tenisky a podkolenky. *Proč?* mohl by se někdo ptát – naštěstí se nikdo neptá a Sisi dělá, že je to normální. Prostě móda. Místo aby se napřed vydýchala, zamíří rovnou do dveří v rytmické živelnosti nového tracku a vpochoduje do prostoru jako profesionálka na molo. Zakrouží rameny a švihem popadne nákupní košík – čistě pro radost ze života. Bezmála tanečním krokem propluje celou délku regálu a pak se přece jen rozhlédne, jestli nebudí pozornost. Zdá se, že nebudí – naštěstí. Nebo je to škoda? *Whatever*, pomyslí si rozmarně a popadne svoji oblíbenou značku tamponů, a když už tady je, podívá se, jestli by se jí nehodilo do výbavy ještě něco. Takže co tady máme: krémy, pěny, holicí strojky – možná by mohla jeden koupit Matoušovi jako dárek – vždycky se jí líbila

ta filigránská jemnost *překřížených mečů*. OK, možná později, nechce, aby měl Matouš dojem, že tím něco sleduje, když mu porizuje domácí hygienické předměty. Takže co dál: prací prášky, mydla, toaletáky; to ani ne. Tak příště.

Jde se.

Oko pozorovatele centrálně zabere černou plochu pásu, která se perspektivně zužuje. Mladá žena sledovaná z profilu stojí čelem ke starší v bezeslovném okamžiku ritualizované komunikace. Sisina ruka na vteřinu strne a nervózně soustředěný pohled zachytí zářivě žlutý odstín na korunkách dlouhých štíhlých prstů. Jsou zarovnané do dokonalých půlměsíčků. Vyloží položky na pás a postaví se čelem k pokladně jako hrdá premiantka, co si jde vyzvednout výkonnostní pochvalu. Prodavačka – cca 40 plus, kratší vlasy, melír, tenké linky vytrhaného obočí, mejkap, řasy atp. – si ji se znuděně neutrálním výrazem přeskenuje, na moment se zastaví, aby rozluštila křiklavou kryptickou zprávu GFOTY na Sisině hrudníku, načež bezhlesně pohne rty, což je trochu zvláštní. Jistě, jsou chvíle, kdy se člověk bez řeči neobejde – Sisi vytáhne pravé sluchátko a nakloní se k paní prodavačce. Z bezdrátového reproduktoru, který se v její ruce choulí jako biomorfni robotická kukla, ještě vteřinu prská synthpopová melodie.

„Zákaznická karta,“ zopakuje dělnice konzumu standardní eventualitu zabalenou do vehiklu pseudotázacího oznámení.

„Ne.“

„Můžu nabídnout?“

Sisi se zamyslí, aby se pokusila zvážít potenciální výhody. Pak si vybaví, co všechno ještě chtěla dneska stihnout, vzpomene si opět na svoji *nepřijemnost* a rázem ji přejde chuť na nepodstatné výtobytky všednodenního života.

„Ne, děkuju,“ pronese s lehkou příkrostí, do níž se vkrádá smuteční tón, jelikož má pocit, že z téhle výměny ani jedna z nich

nemůže mít radost, načež záměrně frackovitě zastrčí sluchátko zpět do tělesné skuliny a zamává smartphonem, neboť by *prosila platit kartou*.

Sisi vyjde ven a všimne si parfumerie hned o vchod vedle. Zastaví se, chvíli se rozmýšlí, ale nakonec nad pragmatičností jejího time managementu přece jen zvítězí dopamin. Vstoupí tedy dovnitř a všimne si propagačního pultíku s mladou dívkou nabízející tester DKNY. Přistoupí k dívce a obě se na sebe zdvořile, leč trochu odtažitě usmějí. Dívka vypadá, že je jen o něco málo mladší než Sisi – takže *docela mladá, ale dost stará na to, aby se zcela seriózně zabývala myšlenkami na nelítostné podmanění světa*, pomyslí si a ušklíbne se potměšile, neboť si mimovolně představí, jak ona sama stojí coby řecká bohyně v bílém chitonu s pažemi kurážně v bok a bosou nohou přišlapuje zemský globus, jako by byl medicinbal.

Sisi tázavě nadzdvihne obočí a s předstíranou rozpačitostí se usměje; sluchátka si však tentokrát rozhodně nesundá, takže se následná transakce obejde beze slov. Obdrží zkušební papírek, chvíli těká očima v rámci druhové rozmanitosti letošní úrody kosmetického rohu hojnosti, pak sáhne po jednom z plodů vydesignovaných jako kovové jablko s průhledným pláštěm dole a drobným rozprašovačem nahoře – v něčem univerzální a zároveň sofistikovaná vůně, která evokuje cosi nostalgického, vytlačí hrubší, syntetický pach jakési dezinfekce, jenž poněkud nepatříčně vzlíná kolem.

Jejich vztah začal krátce po jejich narozeninách. Zrovna to tak vyšlo. Matoušovi to prozradila víceméně náhodou, spíš nedopatřením než záměrně, neboť ho nechtěla vystavovat konvenčním závazkům. Ne v téhle fázi vztahu. Ale stalo se: Sisi právě dovršila dvacet jedna let života – *tak báječně, sladce mladičká*, okomentoval s vstřícnou ironií situaci okouzlený Matouš, jako